సీరియల్

రక్తపుటేర్లు

వసుంధర

(గత సంచిక తరువాయి)

"హలో—ఒక్క నిమిషం ఆగుతావా?"

ప్రతాప్ ఆగి వెనక్కు తిరిగేసరికి భీమసేనుడతణ్ని సమీపించి—"నేను నీ పేరు తెలుసుకోవచ్చా?" అన డిగాగాడు.

"ఎందుకు?"

"అన్నీ చెబుతాను..." అన్నాడు భీమసేనుడు.

ప్రతాప్ తన పేరు చెప్పి—"నువ్వెవరు?" అన డిగాడు.

"నా పేరు చెబుతాను. వివరాలు చెబుతాను. కాస్త పార్కులోకి వస్తావా?" అన్నాడు భీమసేనుడు.

ఎందుకూ అని అడగలేదు ప్రతాప్. ఇద్దరూ కలిసి పార్కులోకి వెళ్ళారు.

అది మధ్యాహ్న సమయం కావడంవల్ల పార్కు నిర్మానుష్యంగా వుంది. ప్రతాప్ భీమసేనుడి వంక చూసి-"నీ వ్యవహారం చాలా తమాషాగా వుంది. నాతో నీకు పనేమిటి?" అన్నాడు.

"నీకు మధురిమ తెలుసుగదా—నేనామె భక్తుడిని. ఆమె కోసం ఏమైనా చేస్తాను. ఆమె మనసును ఎవరైనా కష్టపెడితే సహించలేను—"

ప్రతాప్ అసహనంగా— "ఎవరి బలహీనతలు వాళ్ళ కుంటాయి. అవన్నీ వినే తీరుబడి నాకు లేదు—" అన్నాడు.

"నా బలహీనత గురించి తెలుసుకున్నావు కదా— మరి బలం గురించి కూడా తెలుసుకోవూ—" అన్నాడు భీమసేనుడు.

ప్రతాప్ అసహనంగా అతడి వంక చూసి ఆశ్చర్య పడ్డాడు. భీమసేనుడు అప్పుడే చొక్కా విప్పి కండలు పొంగించాడు. చూడ్డానికతడు చాలా పెద్ద వస్తాదులా వున్నాడు. ఆ ఆకారం ప్రతాప్‌కు భయం కూడా కలిగించింది.

"నీ బలం గురించి నాకు ఆసక్తి లేదు—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నేనేం చేసినా నా ఇష్టప్రకారం చేస్తాను—" అన్నాడు భీమసేనుడు.

"ఏం చేస్తావేం?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నువ్వన్నది లేకుండా చేస్తాను...." అన్నాడు భీమసేనుడు.

కొద్దిక్షణాలు ఇద్దరి మధ్యా మాటలు లేవు. భీమసేనుడు క్రూరంగా ప్రతాప్ వంక చూస్తున్నాడు. ప్రతాప్ ముఖంలో క్రమంగా భయం చోటు చేసుకుంటున్నది. భీమసేనుడు వున్నట్లుండి ఒకడుగు ముందుకు వేసి ప్రతాప్ చేయి పట్టుకున్నాడు. ఆ పట్టు ఉడుం పట్టులాగున్నది.

"నువ్విక బయటపడడం కల్ల—" అన్నాడు భీమసేనుడు.

"నేను నీకేం అపకారం చేశాను?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అలాంటి చెత్త ప్రశ్నలతో కాలం వృధా చేయకు. నేను మనుషుల్ని రెండు రకాలుగా చంపుతాను. అందులో ఒకటి ఒక దెబ్బ చావు. రెండోది రెండు దెబ్బల చావు. ఒక దెబ్బ చావు చాలా సుఖంగా వుంటుంది. రెండు దెబ్బల చావులో మొదటి దెబ్బకీ రెండో దెబ్బకీ మధ్య నరకయాతన వుంటుంది. ఇప్పుడు నువ్వు గనుక మధురిమ నామస్మరణచేసి ఆమెను దేవతగా అంగీకరించి కొద్దిసేపటి క్రితం ఆమెను అన్న మాటలకు పశ్చాత్తాపపడితే ఒక దెబ్బ చావు లభిస్తుంది. లేదా రెండు దెబ్బల చావు తప్పదు. ఆలోచించుకుందుకూడా ఎంతో వ్యవధి లేదు. తొందరగా తేల్చుకో—" అన్నాడు భీమసేనుడు.

"నువ్వు నన్ను చంపడం ఎవరైనా చూశారంటే ఆ తర్వాత నీ గతేమిటో ఆలోచించుకున్నావా? నీకు చట్టమంటే భయంలేదా? నేరమంటే భయంలేదా?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నాకు చట్టం, న్యాయం, ధర్మం, దేవుడు—అన్నీ కూడా మధురిమ. ఇంక ఎవరైనా నన్ను చూస్తున్నారంటావా? ఈ పార్కులో ఈ సమయంలో ఎవ్వరూ లేరు. అన్నీ చూసుకునే నిన్నిక్కడకు తీసుకుని వచ్చాను—"

"అక్కడే పొరబడ్డావు నాయనా!" అన్న మాట ఒకటి వినిపించి ఉలిక్కిపడ్డాడు భీమసేనుడు. అది ప్రతాప్ కంఠం కాదు.

"ఎవరది?" అన్నాడు భీమసేనుడు.

పక్కనున్న పొదల్లోంచి ఓ వృద్ధుడు ముందుకు వచ్చాడు.

అతణ్ని చూడగానే బాగా ముసలివాడనిపిస్తుంది. వళ్ళంతా ముడతలు పడివుంది. మనిషి అస్థిపంజరానికి తోలు కప్పినట్లున్నాడు. అతడి చూపులు మహా భయంకరంగా వున్నాయి. భీమసేనుణ్ని చూసి అతడు నవ్వాడు. ఆ నవ్వు కూడా భయంకరంగా వుంది.

"ఎవర్నువ్వు? భీమసేనుడు తన ప్రశ్నను రెట్టించాడు.

"అఘోరీ బాబా!" అన్నాడు ప్రతాప్ అప్రయత్నంగా.

"తెలిసిందిగా నా పేరు" అన్నాడు చాలా తీవ్రంగా భీమసేనుడి కళ్ళలోకి చూస్తూ. ఆ చూపులకు భయపడ్డాడో ఏమో భీమసేనుడు ప్రతాప్ చేయి వదిలిపెట్టాడు.

"ఎందుకొచ్చావిక్కడికి?" అన్నాడు భీమసేనుడు.

"నూరేళ్ళ జీవితం నీది. దాన్ని జైలుపాలు చేసుకుంటావా? వారించడానికి వచ్చాను—" అన్నాడు అఘోరీబాబా.

"అందువల్ల నీకు లాభం?"

"మహాత్ములు తలపెట్టిన కార్యక్రమాలకు లాభనష్టాల బేరీజు ఉండదు. మూర్ఖ ప్రశ్నలు వేయక వచ్చిన దారినే వెళ్ళు—" అన్నాడు బాబా.

ఏమనుకున్నాడో భీమసేనుడు వెళ్ళిపోయాడు.

"బాబా—నువ్వు నా ప్రాణాలు రక్షించావు—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నీ ప్రాణాలు నా ప్రాణాలతో సమానం నాకు. రక్షించుకోక తప్పుతుందా?" అని నవ్వి—"బేతాళపూజ సక్రమంగా చేస్తున్నావా?" అన్నాడు బాబా.

"చేస్తున్నాను బాబా — ఫలితం ఎప్పటికి కనిపిస్తుందో మాత్రం తెలియడంలేదు—" అన్నాడు

ప్రతాప్.

"కనిపిస్తుంది-నీబండి నత్త నడక నడుస్తోంది. ఇప్పటికి ఎందర్ని పట్టావ్? అయిదుగురి నేకదా.... ఇంకా అయిదుగురు కావాలి...."

"ఇంకా అయిదుగురు కావాలి" తనలో తా ననుకున్నట్లు అన్నాడు ప్రతాప్. అతడి ముఖంలో అసంతృప్తి వుంది.

"నువ్వు చాలా గొప్పవాడివి అవుతావు. త్వరగా ప్రయత్నించు" అన్నాడు అఘోరీబాబా.

ప్రతాప్ అక్కడ్నించి కదిలేక తనలో తానే ఓసారి నవ్వుకున్నాడు బాబా. ఆ నవ్వు కూడా ఎంతో భయంకరంగా వుంది.

* * *

"నీకు మధురిమ అన్న పేరు సరయినది కాదు. క్లియోపాత్రా అనాలి నిన్ను" అన్నాడు రామకృష్ణ.

"ఏదో ఓ పేరు" అన్నది మధురిమ.

"అలాగనకు. పేరులోనే వుంది అంతా! సాధారణంగా ఆడవాళ్ళకు అందముంటే తెలివి వుండదు. తెలివుంటే అందముండదు. రెండూ వున్నవాళ్ళే రాజ్యాలేలుతున్నారు. లక్షలార్జిస్తున్నారు. అందుకే నిన్ను క్లియోపాత్రా అంటానన్నాను. అభ్యంతరమా?"

"నువ్విక్కడుండడమే నాకు అభ్యంతరం. వెడతావా?"

"వెళ్ళను" అని నవ్వాడు రామకృష్ణ. "నీ ప్రాణాలు నా కూడా తీసుకుని వెళ్ళాలి కదా!"

"అంటే?"

రామకృష్ణ చేతిలోని రివాల్వర్ రెండు సార్లు

పేలింది. చూస్తూండగా మంగళ, మధురిమ స్పృహతప్పి పడిపోయారు. రామకృష్ణ సమయం వృధా చేయలేదు. అతడు గదంతా సోదా చేశాడు. కావలసినదేమీ దొరికినట్లు లేదు. ఆఖరికి యేదో ఆలోచించి ఆడవాళ్ళ నిద్దర్ని శోధించాడు. వారి జాకెట్స్ లోపలా, అండర్ వేర్స్ లోపలా అతడికి కొన్ని కాగితాలు దొరికాయి. అతడు తన పనిలో ఎంతగా నిమగ్నమైవున్నాడంటే, మధురిమ అందానికి ఆవేశపడలేదు. తనకు దొరికిన కాగితాలనతడు పాంటు జేబులోకి తోసేసి క్షణాలమీద అక్కడ నుంచి బయటపడ్డాడు. అతడు అలా బయటకు వెళ్ళిన కొద్ది క్షణాలకే డేంజర్ ఆ గదిలోకి ప్రవేశించాడు. గదిలో నేలమీద పడివున్న ఆడవాళ్ళ నిద్దరినీ చూశాడు.

గదిలోంచి రామకృష్ణ బయటకు వెళ్ళడం అతను చూశాడు. అయితే అతడు మధురిమకు తెలిసిన వ్యక్తే అని డేంజర్ అనుకున్నాడు. లోపల అడుగు పెట్టాక పరిస్థితి మరోలా వుంది.

డేంజర్ మధుసూదనరావును కలుసుకుని మధురిమ విధించిన షరతు గురించి చెప్పాడు. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ తా నా షరతుకు లోబడననీ, మధురిమ మాత్రమే ఏకాంతంగా కావాలనీ ఆయన అన్నాడు. అతను తిరిగి గదికి వచ్చి జరిగింది శ్రీకాంత్ నుంచి తెలుసుకుని తనే స్వయముగా వ్యవహారం నడపాలనుకుని మధురిమ దగ్గరకు బయలుదేరాడు.

అతడు ఆమె గదికి కొంత దూరంలో వుండగా రామకృష్ణ అక్కడనించి బయటకు రావడం చూశాడు. అయితే మధురిమను చాలా మంది కలుసుకుంటున్నారన్నమాట - అనుకుంటూ అతడు గదిలో అడుగు పెట్టి పరిస్థితి చూసి

తెల్లబోయాడు.

ఒక్క క్షణం మాత్రం డేంజర్ అలాగుండిపోయాడు. తర్వాత అతను తేరుకుని నెమ్మదిగా గదంతా తిరిగి కాసిని నీళ్ళు వాళ్ళిద్దరి ముఖాన చల్లి వాళ్ళకు త్వరగా స్పృహ వచ్చేలా చేశాడు.

ఇద్దరూ తేరుకుని యీ లోకంలోకి వచ్చేటప్పటికి కొంతసేపు పట్టింది. అప్పుడు మధురిమ డేంజర్ వంక తిరిగి "ఎవర్నువ్వు?" అనడిగింది.

డేంజర్ కొంతవరకూ నిజమే చెప్పాడు. ఎవరో గది లోంచి వస్తూంటే చూసి అనుమానించి తను లోపల ప్రవేశించానన్నాడు.

రామకృష్ణ గదిలో యెందుకు ప్రవేశించాడో మధురిమకు తెలుసును. అందువల్ల ఆమెకు తామేం పోగొట్టుకున్నామో తెలిసిపోయింది. వంట్లో భద్రపరచిన విలువయిన కాగితాలు పోయాయి. ఆమె కనుసైగలతో మంగళతో మాట్లాడింది. ఇద్దరికీ రామకృష్ణ ఏం తీసుకుపోయాడో అర్థమయింది.

"అత డెలా వెళ్ళాడో, ఎక్కడకు వెళ్ళాడో నీకు తెలుసా?" అంది మధురిమ.

డేంజర్ ఆమె కంఠంలోని ఆత్రుతను చదివాడు. ఒక్కసారిగా అతడి బుర్ర పనిచేయ నారంభించింది. "తెలుసు!" అన్నాడు.

"ఎలా?"

"నాతో పాటు నా మిత్రుడు కూడా వున్నాడు. నా మిత్రుడు మీ మంగళకు తెలుసుకూడా!" అన్నాడతను.

"అయితే!"

"అతను ఆ వ్యక్తిని అనుసరించి బంధిస్తాడు........" అన్నాడు డేంజర్ గర్వంగా.

"అతన్ని బంధించడం అంత సులభం కాదు" అంది మధురిమ.

"కానీ నా మిత్రుడికి సులభమే" అని — "ఒకసారి మా వాడికి ఫోన్ చేసి కనుక్కుంటాను" అంటూ గది లోంచే ఏదో నంబర్ డయల్ చేసి ఏదో మాట్లాడి పెట్టేశాడు.

"వాట్ ఏ బ్యూటీ! మా వాడు చేర్చవలసిన చోటికే చేర్చాడు వాడ్ని. కావాలంటే యిప్పుడే యిక్కడకు తీసుకువస్తానంటున్నాడు" అన్నాడు డేంజర్.

"వాడు చాలా ప్రమాదకరమయిన మనిషి. ఎలాంటి వారినయినా యిట్టే కన్నుగప్పి పారిపోగలడు. మీ వాడికి దొరకడమే ఓ పెద్ద విశేషం. అతడ్ని మళ్ళీ బయటకు తీసుకుని రావద్దు. మనమే వెళ్ళి కలుసుకుందాం. అతడితో నేను యేకాంతంగా మాట్లాడాలి" అంది మధురిమ.

"అందుకు నాకు బహుమతి?" అన్నాడు డేంజర్.

మధురిమ తమాషాగా నవ్వి, "నా వేపు చూస్తే ఏమనిపిస్తోంది?" అనడిగింది.

డేంజర్ ఆమె వైపు ప్రత్యేకంగా చూశాడు. మగాడ్ని పిచ్చెక్కించే అందమామెది. "ఏమనిపించాలి?" అన్నాడతను.

"బహుమతి అన్న పదం - చాలా చిన్నదని!"

"మరి నీ వరతు?" అన్నాడు డేంజర్ మంగళను భయంగా చూస్తూ.

"నా వరతు సంగతి నేను చూసుకుంటాను. నీ

కెందుకు?"

డేంజర్ యింకేమీ మాట్లాడ లేదు.

మధురిమ మంగళతో "మంగళా! నేను మారు వేషంలో బయటకు వెడుతున్నాను. గదిలోకి యెవ రొచ్చినా, ఆఖరుకు భీమసేనుడు వచ్చినా నేను లేనన్న విషయం చెప్పొద్దు. మంచం మీద పడుకున్నాననీ, డిస్టర్బ్ చెయ్యొద్దన్నాననీ చెప్పు. వీలైనంత త్వరగా వెనక్కి వచ్చేస్తాను" అంది.

మంగళ అన్నింటికీ తల ఊచింది.

మధురిమ పురుష వేషంలో డేంజర్‌ని అనుసరించింది. హోటల్ బయటకు వచ్చాక డేంజర్ ఆమెకు అక్క డున్న కారు చూపించాడు. ఆమె కారులో కూర్చున్నాక అతను డ్రైవింగ్ సీటులో కూర్చున్నాడు.

కారు మధుసూదనరావు యింటివయిపు వెడుతోంది.

* * *

"అలా కూర్చో. నా పేరు మధుసూదనరావు" అన్నాడాయన.

మధురిమ కూర్చుంది.

"నిన్ను చూడ్డం నాకు చాలా సంతోషంగా వుంది" అన్నాడాయన మళ్ళీ.

"నాకూ చాలా సంతోషం. అయితే నేను మీరు బంధించిన వ్యక్తిని చూడాలని ఆత్రపడుతున్నాను" అంది మధురిమ.

"అదంతా మోసం. నేను ఏకాంతంగా నీ డ్యాన్సు చూడాలని నిన్నిక్కడకు రప్పించాను" అన్నాడు మధు సూదనరావు.

"వ్వాట్!" అంటూ లేచి నిలబడింది.

"నువ్వు ఎంతో బాగా నృత్యం చేస్తావు. ప్రతి కదలికా నీ శరీరంలో చేరితే కొత్త సొగసులు వస్తాయి. నువ్వు అంత మంది మగాళ్ళ ముందు నాట్యం చేస్తూంటే నాకు చూడ బుద్ధి వేయదు. నా కోసం.... ప్రత్యేకంగా యిప్పుడు ఆడాలి. ప్రపంచంలో యెలాంటి సంగీతం యిష్టమంటే ఆ రికార్డు వేస్తాను. ఆడు.... నన్ను సంతోష పెట్టు" అన్నాను మధుసూదనరావు.

"ఇదేం కోరిక?" అంది మధురిమ. "అక్కడ అంత మందిలో చూసేదానికి, యిక్కడ యేకాంతంగా చూసే దానికీ తేడా యేమీ వుండదు."

"ఓ పెద్ద తేడా వుంది. నీ నాట్యంలో ఆఖరి భాగం వరుసగా దుస్తులు తీసి వేయడం. అప్పుడు క్రమంగా లైట్సు డిమ్ అవుతాయి. నువ్వు మొత్తం దుస్తులు తీసి వేయగానే ఒక్కసారి చీకటై మళ్ళీ వెలుగు వస్తుంది. వెలుగులో నువ్వుండవు. ఇప్పుడు నేను చూడదల్చుకున్నది పూర్తి వెలుగులో నీ నృత్య ప్రదర్శన."

"దాని కోసం?"

"ఊఁ.... దాని కోసం యిప్పటికి యిరవై వేలు ఖర్చు పెట్టాను."

"నేను నాట్యం చెయ్యను" అంది మధురిమ.

"చేస్తావు" అన్నాడు మధుసూదనరావు.

"చెయ్యను" అంది మధురిమ.

ఈసారి మధుసూదనరావు మాట్లాడలేదు. అతడి చేతిలో వున్నట్టుండి కొరడా వెలిసింది. దాంతో అతను ఛెళ్ళుమన్న శబ్దం చేశాడు.

"నువ్వు .." అని ఆగింది మధురిమ.

"ఇంకా రాక్షసుడ్ని కాలేదు. కానీ కాగలను."

"ఇది చాలా పెద్ద మోసం."

మధుసూదనరావు కోరడా నేలమీద ఛళ్ళుమంది.

"ఈ శబ్దం నీ శరీరంమీంచీ రాకూడదని నా ఆశ".

మధురిమ నృత్యం ప్రారంభమయింది.

మధుసూదనరావు టేపు రికార్డరు ఆన్ చేశాడు.

మధురిమ సంగీతానికి అనుగుణంగా ఆడుతోంది. మొదట ఆమె అయిష్టంగానే ప్రారంభించింది. సంగీతం వినేసరికి ఆమెలో ఆవేశం క్రమంగా కలిగింది. అందులో లీనమై ఆమె నృత్యం చేయసాగింది.

ఓ అరగంట సేపు ఆమె ఆడి అలసిపోయింది.

"ఇంక చాలా?"

"నీ నృత్యానికి ముగింపు యిలా వుండదు."

మధురిమ మాట్లాడలేదు.

"ఊ...." అన్నాడు మధుసూదనరావు.

మరో అయిదు నిముషాల్లో నృత్యం మధుసూదనరావు కోరిన విధంగా ముగిసింది. ఆయన ఆమెను సమీపించాడు.

"ఓడిపోయాను" అందామె.

"అంటే?"

"ఇంతవరకూ నేను అనాఘ్రాత పుష్పాన్ని. నృత్యం చేశాను కానీ నగ్నంగా యిలా యే పురుషుడి ముందూ నిలబడ లేదు. చివరి క్షణాల్లో చీకటిలో అదృశ్యమయేదాన్ని. ఈ రోజు నా కిలాంటి గతి పట్టింది" అంది మధురిమ.

"నువ్వు అనాఘ్రాత పుష్పానివే అయితే ఈ రోజు నీలో యెలాంటి మార్పూ తీసుకురాదు" అన్నాడు మధుసూధనరావు.

ఆమె ఆశ్చర్యంగా అతడి వంక చూసింది.

"నేను నిజమే చెబుతున్నాను. నాకు నీ అవసరం లేదు. నువ్విక బట్టలు వేసుకోవచ్చు" అన్నాడాయన.

ఆమె క్రింద పడి వున్న దుస్తులు తీసుకోబోయింది.

"అవి కాదు. అవి!" అంటూ ఆయన మారంగా చూపించాడు. అక్కడ ఆమె గురించి వేరే దుస్తులు ఉన్నాయి.

"ఏం?" అన్నదామె.

"నాకు కావలసినవి నీ దుస్తులు. ముఖ్యంగా లో దుస్తులు."

"అవి ఎందుకు?"

"జవాబు నీకు తెలిసే ఉంటుంది. తెలియని పక్షంలో తెలుసు కుందుకు ప్రయత్నించకు" అన్నాడు మధుసూదన రావు.

ఆమె మారు మాట్లాడకుండా అతడు చూపిన దుస్తులు వేసుకుంది. "మరి నేను వెళ్ళవచ్చా?"

మధుసూదనరావు నవ్వి "ఎక్కడకు వెడతావు?" అనడిగాడు.

"ఎక్కడనుంచి వచ్చానో అక్కడికి!"

"నీకై నువ్వు వస్తే కదా నీకై నువ్వు వెళ్ళడానికి."

"అంటే?"

"నువ్వెక్కడికీ వెళ్ళనవసరం లేదు. నిన్ను పంపే ఏర్పాట్లు నేను చేస్తాను. నీ కిక్కడ ఏ లోటూ జరగదు. ఆత్మబంధువులా నేను చూసుకుంటాను."

మధురిమ దిగులుగా "ఈ రాత్రి నా నృత్య ముంది. నృత్యం జరక్కపోతే చాలా గొడవవుతుంది" అంది.

"నృత్యం జరక్కూడదనే గదా నిన్నిక్కడకు రప్పిం

చింది. నీ విలువ నీ కంటేకూడా నాకు బాగా తెలుసు" అన్నాడు మధుసూదనరావు.

మధురిమ యేమీ మాట్లాడలేదు. మధుసూదనరావు ఆ గదిలోంచి బయటకు వెడుతూ తలుపు తాళం వేశాడు. తర్వాత ఆయన మరో గదిలోకి వెళ్ళాడు. అక్కడ గోడలో మామూలుగా కంటికి కనిపించని అరను తెరిచాడు. అందులో ఫోన్ వుంది. అది టెలిఫోన్ ఎక్స్ఛేంజికి అందని ఫోను.

ఆయన ఓ నెంబరు తిప్పాడు. ఓ నిముషం ఆగాడు.

"హలో!" అంది అవతలి కంఠం.

"హలో! స్వప్నా హోటల్ ప్రొప్రయిటరుగారేనా?"

"ఆఁ.... మీ రెవరు?"

"ఈ రాత్రి మీ హోటల్లో మధురిమ నృత్యం జరగాలంటే నాకు అయిదు లక్షలు యివ్వాలి. ఓ.కే." అన్నాడు మధుసూదనరావు.

"ఎందుకు?"

"ఎందుకేమిటి? మధురిమ నా వద్దనే ఉన్నది కనుక."

"మీ రెక్కడనుంచి మాట్లాడుతున్నారు?"

"డబ్బు ఎక్కడకు తెచ్చివ్వాలీ అన్నది మాత్రమే మీరు తెలుసుకోవాలి" అంటూ నవ్వాడు మధుసూదనరావు.

"సరే! డబ్బు ఎక్కడికి తెచ్చివ్వాలి?"

"జ్యోతీ విలాస్ కాఫీ హోటల్ తెలుసా?"

"తెలియదు."

మధుసూదనరావు హోటల్ పరిసరాలు వర్ణించాడు.

"ఆ ప్రాంతం నాకు బాగా తెలుసు. కానీ అక్కడ

జ్యోతీ విలాస్ కాఫీ హోటలేమీ లేదే!"

"జ్యోతీ విలాస్ కాఫీ హోటలంటే పెద్ద బిల్డింగేమీ కాదు. చిన్న పాక. అందులోని ప్రొప్రయిటరుకి డబ్బొంచిన బ్రీఫ్ కేసు అందజేయి. అన్నీ ఈ సాయంత్రం ఆరింటిలోగా జరగాలి. అప్పుడే మధురిమ మీ హోటల్ చేరుకుంటుంది. అర్థమయిందా?"

"అలాగే. కానీ తొందరపడి మధురిమను యేమీ చేయొద్దు. మీ రడిగింది చాలా పెద్ద మొత్తం. ఆరింటికి కాకపోతే ఏడింటికి....ఏడింటికి కాకపోతే ఎనిమిదింటికి మాత్ర తప్పక డబ్బు అందజేస్తాం. దయుంచి కాస్త సహనం చూపించండి. ఆమె ప్రాణాలతో ఆడుకోకండి."

"ఆల్ రైట్!" అని ఫోన్ పెట్టేశాడు మధుసూదన రావు.

* * *

మంగళ స్వయంగా తలుపు తీసింది.

అవతల మనిషి ఆయాసపడుతూ—"చూడమ్మా—గదిలో మధురిమ ఉన్నదా?" అన్నాడు.

"వుంది—నిద్రపోతోంది!"

అవతల మనిషి నమ్మలేనట్లు-"ఒక్కసారి చూడమ్మా-ఆమె నిజంగా గదిలో ఉందా?" అన్నాడు.

"అసలేం జరిగింది?" అంది మంగళ.

"నేనీ హోటలు ప్రొప్రయిటర్ని. మధురిమ నెవరో కిడ్నాప్ చేసినట్లు నాకిప్పుడే ఫోన్ వచ్చింది. అయిదు లక్షలు రాన్సమ్ అడిగారు. అందుకే కంగారుగా ఇలా పరుగెత్తుకు వచ్చాను...." అన్నాడు ప్రొప్రయిటరు.

అది వింటూ మంగళ కంగారుపడింది. అయినా పైకి

తేలకుండా "చాలా మంచివార్త చెప్పారు. యెవరో మధురిమను అపహరించడానికి పటిష్టమైన పథకం వేసు కున్నారన్నమాట. ఆ నమ్మకంలోనే ముందుగా హెచ్చరించగలిగారు. మేమిక్కడ మా జాగ్రత్తలో వుంటాం. ఎందుకైనా మంచిది—మీరు డబ్బు సిద్ధంచేసి వాళ్ళకు అందజేయండి...." అంది.

"మధురిమ ఇక్కడే వుంటే వాళ్ళకు డబ్బు పంపడం మెందుకు?"

"డబ్బు పంపకపోతే వాళ్ళు మధురిమను ఎత్తుకు పోతారని నా అనుమానం. వారి శక్తిమీద వారికి బాగా నమ్మకమున్నట్లుంది—" అంది మంగళ.

"అదంతా వాళ్ళభ్రమ. మా హోటల్లోంచి మధురిమను తీసుకుపోవడమన్నది అసాధ్యం—"

"మీకా నమ్మకముందనుకోను. వుంటే ఫోన్ వినగానే కంగారుపడి పరుగున వచ్చి వుండేవారుకాదు—" అంది మంగళ హేళనగా.

"నువ్వు చెప్పిందీ పాయింటే....అయితే ఇంట్లో మనిషిని పెట్టుకుని సెక్యూరిటీకోసం వాళ్ళకివ్వడానికి అయిదులక్షలు సామాన్యమైన మొత్తమా ఏమన్నానా?" అన్నాడు ప్రొప్రయిటరు.

"మధురిమ కోట్లు విలువ మనిషని మీకు తెలియంది కాదు..."

"కానీ అయిదు లక్షలు నేనెక్కణ్ణించి తెచ్చేది?"

"ఒకవేళ రాత్రికి మధురిమ నృత్యం జరక్కపోతే అప్పుడు మీరేం చేయగలరు? అయిదు లక్షలొక లెక్కా అని అప్పుడనుకుంటే ప్రయోజనముంటుందా?" అంది మంగళ.

"ఏమ్మా—ఇంతకీ మధురిమ గదిలో వుందా, లేదా?" అనుమానంగా అడిగాడు ప్రొప్రయిటరు.

"ఆ విషయంలో మీరేం అనుమానం పెట్టుకోకండి. ఈ రాత్రికి మధురిమ నృత్యం జరిగితీరుతుంది. అయితే ఆమెకు ప్రమాదం జరుగుతుందని కూడా నా మనసు నాకు సూచిస్తోంది. ఈ విషయంలో మీకో చిన్న క్లూ ఇవ్వగలను. మధురిమను అపహరించాలని డేంజర్ అనే అతను ప్రయత్నిస్తున్నాడు— ...."

"డేంజరా?" అన్నాడు ప్రొప్రయిటరు.

"అవును. అతను గదికి వచ్చి బెదిరించి వెళ్ళాడు. ఈ రోజు అతడి కదలికలను శ్రద్ధగా గమనిస్తే.... బహుశా ...."

"ఈ మాత్రం క్లూ ఇచ్చావు చాలు....ఓసారి మధురిమను పిలుస్తావా?" అన్నాడు ప్రొప్రయిటరు.

"ఆమె స్నానాల గదిలో వుంది. ఇప్పుడెవరితోటీ మాట్లాడదు...."

ప్రొప్రయిటరు వెళ్ళిపోయాడు.

మంగళ భీమసేనుడి వంక తిరిగి-"ఈ రోజు మధురిమ చెప్పిన ముఖ్యమైన పని సాధించుకురాలేక పోయావు. ఆమె మనసు కష్టపెట్టిన వాడిని వదిలిపెట్టేశావు. అయితే ఇప్పుడు నీకు మరో పని తగిలింది. ఇది జాగ్రత్తగా చేసుకురావాలి—" అంది.

"ఏమిటిది?"

"ఈ ఊళ్ళో మనకే ఇబ్బంది వచ్చినా విజయబాబును కలుసుకోవాలని ఆదేశముంది. నువ్వు రహస్యంగా ఆయన్ను కలుసుకుని నేనిచ్చిన ఉత్తరం అందచేయగలవా? అంతా రహస్యంగా చేయగలవా?"

"ఎందుకు చేయలేను?"

"నీ ఆకారం అలాంటిది! నీ రూపమే మన రహస్యాలు సగందాకా బయట పెడుతుంది—" అంది మంగళ.

"ఇంతకీ ఏం చేయాలో చెప్పు!"

"ఈ రోజు మధుంమును అపహరించే ప్రయత్నం జరుగుతుందని నాకు భయంగా వుంది. కాబోయే కిడ్నా పర్సుకు డబ్బిచ్చే ఏర్పాటు చేయమని విజయబాబుకి చెప్పాలి. తర్వాత వాళ్ళెవరో తెలుసుకోవాలి—"

"తెలుసుకుని?" అన్నాడు భీమసేనుడు.

"ముందు — తెలుసుకో! అప్పుడు నీకు తోచినట్లు చేయి—" అంది మంగళ.

* * *

సాయంత్రం ఏడు గంటలు....

జ్యోతీవిలాస్ కాఫీ హోటలు....

ఆ పాక ముందుకు ఓ మనిషి వచ్చి ఆగాడు. అతను సన్నగా పొడుగ్గా వున్నాడు. బట్టలు, గెడ్డం మాసి వున్నాయి. అతని చేతిలో ఓ పాత బ్రీఫ్ కేసు వుంది.

అతను నెమ్మదిగా పాకలో అడుగు పెట్టాడు.

బక్కపలచగా వున్నాడు ప్రొప్రయిటరు. అతడి ముందున్న బల్లమీద బ్రీఫ్ కేసు వుంచాడతను.

"ఎవరయ్యా నువ్వు?" అన్నాడు ప్రొప్రయిటరు.

"ఇది మధుసూదనరావుగారికి పంపించు—"

ప్రొప్రయిటరు బ్రీఫ్ కేసు వళ్ళో పెట్టుకున్నాడు.

అతను వెళ్ళిపోయాడు. కానీ హోటలుకు దూరంగా మారువేషంలో నిలబడి వున్న భీమసేనుడు మాత్రం అక్కడే వున్నాడు కదలకుండా.

ఇక్కణ్నించి ఆ పెట్టె ఎక్కడకు వెళుతుంది?

అయిదు నిముషాలు గడిచాయి.

హోటల్లోంచి ఓ కుర్రాడు బైటకు వచ్చాడు. వాడి చేతిలో బ్రీఫ్ కేసు వుంది. భీమసేనుడు వాణ్ని చూశాడు. అనుసరించడం ప్రారంభించాడు.

కుర్రాడు చకచకా నడుస్తున్నాడు. వాడి చూపుల్లో బెదురులేదు. నడకలో కంగారులేదు. హుషారుగా ఈల వేసుకుంటూ మరీ నడుస్తున్నాడు.

వాడు ఈలవేయడం భీమసేనుడికి వీలుగా వుంది. మనిషిని చూడకుండా ఈల వింటూనే అనుసరించుకుంటూ పోవచ్చు.

కుర్రాడు జనసంచారం లేని సందులోకి దారి మళ్ళించాడు. అతడికి బాగా దూరంగా వుంటూ అనుమానం రాని విధంగా అనుసరిస్తున్నాడు భీమసేనుడు.

కుర్రాడు చాలా సందులు తిరిగాడు. ఎక్కడా జనసంచారం లేదు.

వున్నట్టుండి ఓ సందులో కుర్రాడు వెనక్కి తిరిగాడు. భీమసేనుడు చురుగ్గానే వున్నాడు. చటుక్కున అతడి కళ్ళబడకుండా తప్పుకున్నాడు.

కుర్రాడు బ్రీఫ్ కేసు రోడ్డుమీద పెట్టాడు. మళ్ళీ ఓసారి అటూ ఇటూ చూశాడు. నెమ్మదిగా పాంటు జిప్పు లాక్కుంటూ పక్కనే వున్న ఓ ఇరుకు సందులోకి దూరాడు.

సందులోకి కుర్రాడెందుకు వెళ్ళాడో భీమసేనుడూహించగలిగాడు. తనిప్పుడేం చేయాలి? కుర్రాణ్ని అనుసరించడమా లేక బ్రీఫ్ కేసు తస్కరించుకుని వెనక్కి పోవడమా? వెనక్కి పోతే ఆ కిడ్నాపర్స్ ఆచూకీ ఎలా తెలుస్తుంది?

భీమసేనుడు ఒకటి .... రెండు .... అయిదు .... పది నిమిషాలు ఎదురు చూశాడు. ఇరుకుసందులోని వ్యక్తి రాలేదు.

ఏం జరిగింది? ఆ వ్యక్తి ఏమయ్యాడు?

అతను అడుగు ముందుకు వేశాడు. బ్రీఫ్ కేసును సమీపించాడు. ఇరుకు సందుకేసి దృష్టిసారించాడు. ఎవ్వరూ లేరు.

భీమసేనుడు సందులోకి కూడా వెళ్ళాడు. సందులోంచి ఎటైనా పోవడానికి మూడు దార్లున్నాయి. అంటే వ్యక్తి ఆ మూడు దార్లలో ఓ దారిన బయల్దేరి అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయాడు. అయితే అలా ఎందుకు చేశాడు? బ్రీఫ్ కేసును నడిరోడ్డున వదిలేశాడు. అదిప్పుడు వేరెవరైనా తీసుకుని వెడతారా?

భీమసేనుడు సందులోనే కాసేపు ఎదురు చూశాడు. ఎక్కడా నరసంచారం లేదు. యెవ్వరూ బ్రీఫ్ కేసు కోసం రాలేదు. చూసి చూసి అతను విసిగిపోయాడు. బ్రీఫ్ కేసును సమీపించాడు.

తనిప్పుడేం చేయాలి?

బ్రీఫ్ కేసును అక్కడ అలాగే వుండనిచ్చి కాపలా కాయడమా లేక అది తీసుకుని పోవడమా? ఏం చేస్తే మంచిది? ఎటూ తేల్చుకోలేక పోతున్నాడతను.

చిట్టచివరకు అతడి చేయి బ్రీఫ్ కేసుమీద పడింది. అతను దాన్నందుకుని తెరిచాడు. డబ్బు భద్రంగా వున్నదా అని చూడాలనుకున్నాడు. అయితే బ్రీఫ్ కేసు తేలికగా వుంది. అదతను తెరవగానే తెరచుకుంది, లోపల ఓ చిన్న కాగితం.

"మిస్టర్ భీమసేన్! నువ్వింక నీ గదికి పోవచ్చు."

ఇది ఆ కాగితంమీద వ్రాసి వుంది.

భీమసేనుడి పిడికిళ్ళు బిగిశాయి. వాళ్ళు చాలా తెలివిగా తన్ను ట్రిక్ చేశారు. ఇప్పుడు తనేంచేయాలి?

మరోసారి అతడా కాగితం చదివాడు.

"మిస్టర్ భీమసేన్! నువ్వింక నీ గదికి పోవచ్చు...."

* * *

"వెరీ గుడ్! వెరీ గుడ్!" అన్నాడు మధుసూదనరావు.

డేంజర్ వినయంగా తలవంచి—"ఈ పథకం నాది కాదు. నా స్నేహితుడు శ్రీకాంత్ ది...." అన్నాడు.

భీమసేనుడలా వెళ్ళగానే బ్రీఫ్ కేసులోని రెండు సంచీలనూ సులభంగా మధుసూదనరావుకు చేర్చడమైంది.

మధుసూదనరావు ప్యాకెట్స్ విప్పాడు.

కట్టలు....వందరూపాయల నోట్ల కట్టలు....

"ఎంత సార్!" అన్నాడు డేంజర్.

"అయిదు లక్షలు...." అన్నాడు మధుసూదనరావు.

"బ్రంతే మీదీ బుర్ర...." అన్నాడు డేంజర్.

"మధురిమను వారికి తిరిగి అప్పజెప్పడం మర్యాదకదా—ఆ పనికి కూడా నీ దగ్గర ఏదైనా పథకం సిద్ధంగా వుందా?" అన్నాడు మధుసూదనరావు.

"ముందు డబ్బు లెక్కపెట్టండి సార్!"

"అవును—అదీ పాయింటే!"

మధుసూదనరావు లెక్కపెట్టడం మొదలుపెట్టి ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"ఏమయింది సార్!"

"మోసం—పచ్చి మోసం...."

డేంజర్ అయన్ను సమీపించి ఓ నోట్ల కట్ట తీశాడు.

అతడికేమీ తెలియలేదు—"ఏమిటి సార్!" అన్నాడతను.

"ఇవి దొంగనోట్లు...."

"ఎలా తెలిసింది?"

"దొంగనోట్లు ఏ సీరీస్‌లో వస్తున్నాయో నాకు కంఠో పాఠం...."

మధుసూదనరావుకు అవి దొంగనోట్లని తెలియడానికి మరో కారణముంది. ఆయనకు దొంగనోట్ల మార్పిడీలో భాగముంది. ఈ విషయమై ఊళ్ళో ఆయనకు కొందరు భాగస్వాములున్నారు. వారిలో స్వప్నా హోటలు ప్రొప్రయిటరు లేడు. భాగస్వాములందరికీ దొంగనోటు సీరీస్ గురించి బాగా తెలుసు....

"అయితే ఏం చేస్తారు?"

మధుసూదనరావు ఆలోచనలో పడ్డాడు. దొంగనోట్లు స్వప్నా హోటలు ప్రొప్రయిటరుకెలా వచ్చాయి? ఎవరో తన భాగస్వాములే వీటి మార్పిడీకి అతడినుపయోగించుకుంటూ వుండాలి. ఈ డబ్బు అతడీ విధంగా ఉపయోగించుకున్నాడు. మధురిమను అపహరించినది తానని ఎవరికీ తెలియదు. తెలిసుంటే ఈ నోట్లు తనదాకా వచ్చి వుండేవి కాదేమో....

ఆయన మళ్ళీ రహస్యమైన టెలిఫోనున్న గదికి వెళ్ళాడు. స్వప్నా హోటలు ప్రొప్రయిటరుకు ఫోన్ చేశాడు.

"హలో!" అంది అవతలి స్వరం.

"నువ్వు నాకు దొంగనోట్లు పంపావు. అందువల్ల మధురిమను నేను వదలడంలేదు—" అన్నాడు మధుసూదనరావు.

"దొంగనోట్లు పంపడమేమిటి? నేనసలు ఏ నోట్లూ

పంపలేదు...."

ఈ సమాధానం విని తెల్లబోయాడు మధుసూదనరావు ఇద్దరూ ఒకర్నొకరు అర్థంచేసుకుందుకు కాసేపు పట్టింది.

"అయితే ఈ రాత్రికి మధురిమ నృత్యం నీ హోటల్లో వుండదు...."

"హలో మిస్టర్ డేంజర్! ఈ రాత్రి పన్నెండింటికి మా హోటల్లో మధురిమ చేయబోయే నృత్యానికి రావలసిందిగా నిన్ను కూడా కోరుతున్నాను...."

మళ్ళీ దెబ్బతిన్నాడు మధుసూదనరావు—"ఏమన్నావ్?"

"నీ పేరు డేంజర్ అని నాకు తెలుసంటున్నాను...."

"అయితే అనుభవిస్తావ్!" అంటూ ఫోన్ పెట్టేశాడాయన. తర్వాత డేంజర్ దగ్గరకు వెళ్ళి—"నువ్వు నీ గురించి తెలిసిపోయేలా మసిలావా?" అన్నాడు.

"అంటే?"

"స్వప్నా హోటలు ప్రొప్రయిటర్—మధురిమ అపహరణ గురించి నిన్నే అనుమానిస్తున్నాడు.." అన్నాడు మధుసూదనరావు.

"అనుమానించనివ్వండి. అందువల్ల మీకు నష్టమేమిటి?"

"అవును-నాకు నష్టమేమిటి?" అని గొణుక్కున్నాడు మధుసూదనరావు. తర్వాత ఆయన — "వాడు చాలా ధైర్యంగా మాట్లాడుతున్నాడు మధురిమ గురించి. కొంపదీసి ఆమె తప్పించుకుని పారిపోలేదుగదా!" అన్నాడు.

"ఈ ఇంట్లోంచి పారిపోవడమా!" అని నవ్వాడు డేంజర్.

మధుసూదనరావు మధురిమనుంచిన గదిలోకి వెళ్ళి తలుపు తోశాడు. లోపల మధురిమ సోఫాలో కూర్చుని

వుంది.

"హాలో!" అన్నాడాయన.

"నన్ను వదిలిపెడతావా?" అంది మధురిమ.

"నిన్ను వదలడమా—అప్పుడే?"

"నువ్వు కోరినట్లు ఆడాను. ఇంకేం చేయాలో చెప్పు!"

"ఈ రాత్రికి హోటలు స్వప్నాలో నీ నృత్యం ఉండకూడదు—...."

"ఆ నృత్యాన్ని ఆపడం నీ వల్ల కాదు" అంది మధురిమ.

"ఆపడానికే కదా నిన్నిక్కడ వుంచింది" అన్నాడు మధుసూదనరావు.

మధురిమ నవ్వి, "అలాగని నువ్విక్కడే ఉండిపోకు. ఏకాంతంలో కంటె పది మంది మధ్యనే నా నృత్యం యింకా బాగుంటుంది. ఆ అవకాశం పోగొట్టుకోకు. వెళ్ళి నా నృత్యం చూడు" అంది.

"వెడతాను. కానీ!"

"నా గురించి బెంగపడకు. అన్న టైముకి గాలిలో యెగిరయినా వెళ్ళి ప్రదర్శన యిస్తాను" అంది మధురిమ.

• • •

అశోక పెద్ద హాలు. అలంకరణ చాలా ఆడంబరంగా ఉంది.

సుమారు వంద మంది కుర్చీలలో కూర్చుని పానీయాలు సేవిస్తూన్నారు. వారంతా ఖరీదయిన మనుషులని చూడగానే చెప్పవచ్చు.

హాలు మధ్యన అందమయిన గుండ్రని తివాచీ ఉంది.

"సమయం - పదకొండు గంటల నలభై అయిదు నిమ

పాలు........" స్పీకర్ లో ఎవరో అనౌన్స్ చేశారు.

అప్పుడు తివాచీ మీదకు ఓ యువకుడు నడుచుకుంటూ వెళ్ళాడు. మధ్యలో ఆగాడు. ఓసారి తివాచీ వంకా తన కాళ్ళవంకా చూసుకున్నాడు. తర్వాత అందరివంకా చూసి "సుతిమెత్తని యీ తివాచీని నేను నా అడుగులు మోపి బాధించాను. అయితే ఈ తివాసీమీద నడిస్తే తన అడుగులు నొచ్చే ఓ సుకుమారి ఉంది. ఆమె ఎవరో తెలుసా?" అన్నాడు.

ఎవ్వరూ మాట్లాడలేదు. అందరూ ఊపిరి బిగబట్టి అతడు చెప్పబోయేది వింటున్నారు. మధురిమ నృత్యాల్లోని ప్రత్యేకత అది. ఆమె యెప్పుడు యెలా స్టేజి మీదకు వస్తుందో యెవరికీ తెలియదు. ప్రతిసారీ ఒక వినూత్న విధానం.

మధుసూదనరావు కుర్చీలోంచి యిబ్బందిగా కదిలాడు. అక్కడున్న ఫోన్ ఉపయోగించాడు.

అవతల డేంజర్ పలికాడు.

"హాలో! ఆమె ఉందా?"

డేంజర్ కొద్ది క్షణాలు వ్యవధి తీసుకున్నాడు.

"ఉంది సార్!"

మధుసూదనరావు తృప్తిగానే ఫోన్ పెట్టి మళ్ళీ తన సీట్లో కూర్చున్నాడు.

తివాచీమీద యువకుడు ఓ అజ్ఞాత స్త్రీ అందాల గురించి యింకా యింకా మాట్లాడుతున్నాడు.

ఆఖరున "ఆ యువతి, ఆ సమ్మోహనాంగి - ఆమె... మిస్ మధురిమ!" అన్నాడు.

ఉన్నట్టుండి గడియారం పన్నెండు గంటలు కొట్టింది. మైక్ లో "సమయం....పన్నెండు గంటలు...." అని

వినిపించింది.

అంతా ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తున్నారు.

తివాచీ మీద యువకుడు గాలిలోకి లేచాడు. తివాచీ గాలిలోకి లేస్తోంది. ఇది యెవరూ ఊహించనిది.

కొద్ది క్షణాల్లో హాలు మధ్య గుండ్రటి బోను ఒకటి వెలిసింది. దాని పైన ఆ యువకుడున్నాడు....లోన అప్సరసలను మించిన ఒక యువతి ఉన్నది.

చటుక్కున బోను తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

ఆ యువతి బయటకు పరుగెత్తింది.

బోను మళ్ళీ కిందకు దిగిపోయింది. మళ్ళీ హాలు మధ్య తీవాచీ....తివాచీపై ఆ యువకుడు.

"మిస్ మధురిమ!" అన్నాడతను.

"అవును. మధురిమను నేనే!" అందా యువతి.

ఆ గొంతులోని తియ్యదనం నిర్వచనాల కందనిది.

"నీకు స్వతంత్రం వచ్చింది. నువ్వింక బందీవి కాదు. ఉరకలు వేసే నీ ఉత్సాహాన్ని నువ్వు ఏ విధంగానయినా ప్రదర్శించుకోవచ్చు" అన్నాడా యువకుడు.

ఒక్కసారిగా హాల్లో ఎన్నో వాయిద్యాలు ప్రతి ధ్వనించాయి.

మధురిమ కాలు కదిలించింది.

మధుసూదనరావా మెను పరీక్షగా చూస్తున్నాడు.

ఆమె మధురిమ! అందులో సందేహం లేదు. కానీ ఆమె యిక్కడకు యెలా వచ్చింది? యెలా రాగలిగింది?

మధురిమ తన శరీర భాగాలను అపూర్వంగా కదిలిస్తూ అక్కడ సంచలనం సృష్టిస్తూంటే - ఆమె వునికి మధు సూదనరావు మెదడులో సంచలనాన్ని సృష్టిస్తోంది.

మధురిమ అక్కడ హాల్లో కూర్చున్న మనిషి మనిషి

దగ్గరకూ వెడుతోంది. ప్రతీఒక్కడూ ఆమెను కడీమి ఆనందిస్తున్నాడు. ఆమెకు వందరూపాయల నోట్లు, చెక్కులు బహుమానంగా అందుతున్నాయి. అవన్నీ ఆమె భద్రంగా తాను వేసుకుని వున్న పొడవయిన అంగీలో దాస్తోంది. ఆ విధంగా ఆమె చాలా సేపు ఆ హాల్లో నృత్యం చేసింది. తర్వాత సంగీతం వేగం పెరిగింది. మధురిమ తివాచీ మీదకు పరుగెత్తింది.

ఇప్పుడు మధురిమ ఆడే పద్ధతి మారింది.

చూపరుల గుండె లదిరేలా! సంగీతానికి అనుగుణంగా ఆమె ఒక్కటొక్కటిగా బట్టలు తీసేస్తోంది. ఒకో వస్త్రమే ఆమె శరీరం నుంచి దూరమవుతూంటే హాల్లో చప్పట్లు మార్మోగుతున్నాయి.

ఇప్పు డామె కేవలం బికినీతో మిగిలింది.

"ఒకేసారి!" మైకులో ఓ కంఠం పలికింది.

మధురిమ ఓ చేయి బ్రా మీదకు వెళ్ళింది. రెండో చేయి పాంటీ మీదకు వెళ్ళింది. కొద్దిగా వదులుగా రెండింటినీ ముందుకు లాగి పట్టుకున్న దామె.

"రెడీ....వన్!"

స్పీకర్ లో కంఠం ఖంగుమంటోంది.

మధురిమ తా నేం చేయబోతున్నదీ సూచిస్తూ మరి కాస్త వదులుగా లాగింది ఆ రెంటినీ. కూర్చున్న వాళ్ళ ఆత్రుత పెరిగిపోతోంది.

"టూ...."

బ్రా కాస్త పైకి వెళ్ళింది. పాంటీ కాస్త కిందకు దిగింది.

"త్రీ...."

మధురిమ చేతులు వేగంగా పనిచేశాయి.

ఒక్క క్షణం జనం ఏం చూశారో తెలియదు. అక్కడ కారు చీకటి అలుముకుంది.

"వాట్ హేపెన్డ్...." చాలా మంది అరిచారు.

"సమానం.... సమానం...." స్పీకర్లో స్వరం పలికింది.

కొద్ది క్షణాల్లోనే హాల్లో దీపాలు వెలిగాయి.

హాల్లో మధ్య తివాచీ....తివాచీపై యువకుడు....

"ఐ థ్యాంక్యూ ఆల్! ఐ హోప్....యూ ఎంజాయ్డ్ దీ ప్రోగ్రాం!" అంటున్నాడతను అందరి వైపూ చూస్తూ.

"మధురిమ కావాలి. ఆమె ఎక్కడ?" కొన్ని కంఠాలు అరిచాయి.

"ఆమె వెళ్ళిపోయింది. అయాం సారీ!" అన్నాడా యువకుడు. జనంలో అసంతృప్తి కనబడుతోంది. అయితే మధురిమ కార్యక్రమా లలాగే ఉంటాయి. ఆమె తివాచీ అడుగున ఉన్న గదిలోకి జారిపోయింది. అక్కణ్ణించి తిన్నగా తన గదికి వెళ్ళింది. గది తలుపులు తానే తీసింది. గదిలో అడుగుపెట్టి తలుపు లోపల్నుంచే లాక్ చేసింది. తాను ధరించిన అంగీలోంచి కాగితాలన్నీ తీసింది. అందులో చెక్కులున్నాయి. డ్రాఫ్టులున్నాయి. వందరూపాయల నోట్లున్నాయి. వాటి కేసి చూసి ఆమె కళ్ళలో తిరిగిన నీళ్ళు తుడుచుకుని, "ఇప్పుడు నేనేం చేయాలి?" అని అప్రయత్నంగా పైకే అను కుంది. అవన్నీ తిరిగి అంగీలోనికి తోసేసింది.

"ఎలా? యిప్పుడెలా?" అన్న ప్రశ్న ఆమె బుర్రలో తిరుగుతోంది.

తన వద్ద నున్న అమూల్యమయిన కాగితాలు మాయ మయ్యాయి. వాటిని రామకృష్ణ అపహరించుకుపోయాడు.

ఆ కాగితాలు లేందే యీ డబ్బుకు ప్రయోజనం లేదు. ఆ కాగితాలు పోవడం వల్ల ఈ డబ్బు తనకు ప్రమాద కారి కూడా అవుతుంది. అయితే ఆ కాగితాలవల్ల రామ కృష్ణకు మాత్రం ప్రయోజన మేముంటుంది?

అతడు మళ్ళీ తన వద్దకు రాక తప్పదు. అప్పుడు త నేం చేయాలి?

ఆలోచిస్తూ ఆమె కాస్త వెనుకగా ఉన్న తన మంచాన్ని సమీపించింది.

ఉన్నట్టుండి మంచంమీద దుప్పటిలోంచి ఓ ఆకారం లేచి రివాల్వర్ ఆమె వైపు గురిపెట్టింది.

ఉలిక్కిపడింది మధురిమ.

అతను రామకృష్ణ.

"మళ్ళీ వచ్చాను మధురిమా! అంతా నా అదృష్టం! యిప్పుడూ భీమసేనుడు లేడు" అన్నాడతను.

* * *

"మీ కా అనుమాన మెందుకొచ్చింది?" అన్నాడు డేంజర్.

"అన్నీ తర్వాత చెబుతాను. ముందు గది చెక్ చేయనీ!"

మధుసూదనరావు గది తలుపులు తీసి చూశాడు. లోపల మధురిమ నిద్రపోతోంది.

ఆయన ఆమెను సమీపించాడు.

సందేహం లేదు. ఆమే మధురిమ.

మరి .... తా నామె నృత్యం స్వప్నా హోటల్లో చూశాడు.

ఇదెలా సాధ్యం?

ఆయన మధురిమను తట్టి లేపాడు.

ఆమె గాఢ నిద్రలో ఉంది. లేవడానికి కాసేపు పట్టింది. లేవగానే మధుసూదనరావును చూసి, "అరే! నువ్వా! నా నృత్యం నీకు నచ్చిందా?" అంది.

"ఏ నృత్యం?"

"స్వప్నా హోటల్లో చూసినది."

"చెప్పు. అక్కడి కెలా వచ్చావ్?"

"నువ్వు నాకు మగాళ్ళని కాపలా పెట్టకూడదని ఇప్పుడయినా తెలుసుకో!"

"అంటే?"

"అంతా ఆవూ పులీ కథ. మాడతల్లి అని ఆవుమీద పులి జాలిపడగలనప్పుడు-ఓ అందమైన ఆడదానిమీద మగాడు జాలిపడలేడా? అతను నన్ను కాసేపు వదిలిపెట్టాడు. నాట్యం చేయడంవల్లనే నా ప్రాణాలు నేను రక్షించుకో గలిగాను. అన్న మాట నిలబెట్టుకుని డ్యాన్సు కాగానే యథాస్థానంలోకి వచ్చి పడుకున్నాను."

"ఇంపాసిబుల్!"

"ఇట్స్ పాసిబుల్" అంది మధురిమ. "ఇంక నువ్వు నన్ను వదిలిపెట్టడం మంచిది. నావల్ల నీకు ఒక్క పైసా కూడా రాదు సరికదా - ఊళ్ళో గొప్పవాళ్ళతో శత్రుత్వాలు వస్తాయి. అది నీకే ప్రమాదం."

"ఊళ్ళో గొప్పవాళ్ళెవరు?"

"ఉదాహరణకు విజయబాబు!"

"విజయబాబు నీకు తెలుసా?"

"ఈ ఊరికి నేను రావడానికి ముఖ్య కారకుడు విజయబాబు!"

మధుసూదనరావు తమాషాగా నవ్వాడు. "విజయ బాబు నా వాటాదారు. అయితే మే మిద్దరం ఒకర

నౌకరు దెబ్బతీయాలనుకుంటున్నాం. నువ్వే నాకు అస్త్రంగా పనికొస్తావు. నీ నుంచి రహస్యాలు రాబడతాను."

"నా నుంచి నీకు ఎటువంటి రహస్యాలు లభించవు. నన్ను రహస్యాలకని వేధిస్తే నన్ను నేను చంపుకో గలను కూడా!" అంది ఆమె.

"ఈ యింట్లోకి మృత్యువు కూడా నా అనుమతిలేందే ప్రవేశించదు. నీ చావయినా, బ్రతుకయినా నా చేతుల్లో ఉంది" అన్నాడు అతను.

"అలాగా!" అని నవ్వింది ఆమె.

"నువ్వెప్పుడూ యిలాగే నవ్వుతూండాలన్నదే నా కోరిక. కానీ మరో యిరవయినాలుగ్గంటల్లో నీ ముఖాన చిరునవ్వు ఉంటుందన్న నమ్మకం మాత్రం నాకు లేదు. ఆలోచించుకో!" అన్నాడు అతను.

"నాకు ఆలోచించుకు నేందుకు వ్యవధి కావాలి. ఎంత గడువు యివ్వగలవు?" అనడిగింది ఆమె.

"ఇరవయినాలుగు గంటలు."

"అన్నెందుకు? ఓ గంట చాలు నాకు. ఏకాంతంగా ఆలోచించుకోనీ నన్ను" అంది ఆమె.

మధుసూదనరావు గది బయటకు వెళ్ళి తలుపులు వేశాడు. డేంజర్ వద్దకు వెళ్ళి ఆమె అన్న మాటలు చెప్పాడు.

"అన్నీ అబద్ధాలు. నేను దాన్నెందుకు వదులుతాను?" అన్నాడు డేంజర్.

"నేను నిన్ను కాక దాన్నెందుకు నమ్ముతాను!" అన్నాడు మధుసూదనరావు నవ్వుతూ. ఇద్దరూ విజయ బాబు గురించి చర్చించారు.

విజయబాబు అంటే ఊళ్ళో చాలా మంది భయపడతారు. డేంజర్ కు కూడా అతడంటే భయమే!

అలాగని విజయబాబుకు వయసెంతో లేదు. అతడి వయసు పాతిక్కి మించదు. మనిషి కూడా ఆకర్షణీయంగా ఉంటాడు. అయితే అతడిది దురుసు స్వభావం. వెనకా ముందూ ఆలోచించకుండా ఎదుటివాణ్ణి ఎంత మాటైన అనేస్తాడుతను. కోపం వస్తే అతడికి ఒళ్ళు తెలియదు. నాలుకను అదుపున ఉంచుకోడు. అతణ్ణి ఎదిరించినవాళ్ళు బ్రతకరని చాలా మంది చెప్పుకుంటారు.

అతను డబ్బు సంపాదించడానికి వక్రమార్గాలనే యెన్నుకున్నా డంటారు. ఖర్చుపెట్టడానికి మాత్రం అతడు మంచి మార్గాలను కూడా యెన్నుకున్నాడు. అతడెన్నుకున్న మార్గాల్లో దైవకార్యాలు మాత్రం లేవు. ఏటా పేద విద్యార్థుల చదువు నిమిత్తం అతను పదివేల రూపాయలు ఖర్చుపెడతాడు. ఊళ్ళో ఉన్న రెండు సేవా సంస్థలు, శరణాలయం అతడి నుంచి భారీ విరాళాలు పొందగలుగుతున్నాయి. అందువల్ల విజయబాబును దేవుడనుకునేవారూ ఉన్నారు.

మొత్తంమీదవిజయబాబు వార్తల్లో మనిషి. అతడి గురించి ఏదో విశేషం - మంచికో, చెడుకో రోజూ అంతా చెప్పుకుంటారు.

మధుసూదనరావుకు డబ్బుంది కానీ ఊరూ పేరూ లేనట్లే లెక్క!

ఆయనకు విజయబాబు అంటే అసూయ ఉంది. ఆయనకు అతడి మీద అనుమానమూ ఉంది. దొంగనోట్ల వ్యాపారంలో అతడు తన వాటాదారు. కమిషన్ పద్ధతి మీద ఆ నోట్లు చలామణీ చేయిస్తున్నాడు విజయబాబు.

కమిషన్ విషయంలో అబద్ధం చెప్పి ఎక్కువ లాభం కొట్టేస్తున్నాడని మధుసూదనరావు అనుమానం.

ఇప్పుడాయనకు నోట్లు మార్చేడికి విజయబాబు అవసరం లేదు. ఈ రెండు సంవత్సరాల్లోనూ చాలా మంది ఏజంట్లు ఆయనకు పరిచయమయ్యారు' ఎటొచ్చీ విజయబాబుతో వాటాదారయ్యాక - అతను వద్దంటే తప్ప విడిపోవడానికి లేదు. గత రెండు సంవత్సరాలలోనూ అలా విడిపోయి - నాశనమయినవాళ్ళను మధుసూదనరావు కళ్ళారా చూశాడు. అందుకని ఆయన విజయబాబు ఆయువుపట్లు పట్టాలని చూస్తున్నాడు.

ఇప్పుడాయనకు మధురిమ దొరికింది.

మధురిమ తెలివి తక్కువదయి మధుసూదనరావు వద్ద నోరు జారలేదు. విజయబాబు ఆమెకు చెప్పి వున్నాడు - "మా ఊళ్ళో ఏ వెధవ నిన్ను నిర్బంధించినా నా పేరు చెప్పు. పాడలిపోయి వదిలేస్తాడు."

మధుసూదనరావు నిద్రపోలేదు. సరిగ్గా గంటసేపు ఆయన డేంజర్‌తో కబుర్లాడాడు. అప్పుడుత్సాహంగా వెళ్ళి మధురిమ గది తలుపు తీశాడు.

ఇప్పుడు మధురిమ ఏమంటుంది? విజయబాబును గురించిన వివరాలు చెబుతుందా .... లేక .... ఏదైనా నాటకమాడుతుందా?

ఆయన గదిలో ప్రవేశించాడు.

మధురిమ సోఫాలో లేదు.

"మధురిమా!" పిలిచాడాయన.

బదులు లేదు.

బాత్రూం తలుపులు తెరిచి ఉన్నాయి.

మధురిమ గదిలో లేదు. ఆయన బాత్రూంలోకి

వెళ్ళాడు. ఆమె అక్కడ కూడా లేదు. కంగారుగా అంతా వెతకసాగాడు. కొద్ది నిమిషాలు గడిచాక ఆయనకు మధురిమ అక్కడలేదని అర్థమయింది. బయటకు వచ్చి డేంజర్ని పిలిచాడు. ఇద్దరూ కలిసి కొంత సేపు వెతికారు.

ఉన్నట్టుండి—"ఇది చూడండి!" అన్నాడు డేంజర్.

సోఫామీద ఒక మూలగా వుందా కాగితం.

"అసలింకా ముందే వెళ్ళిపోయేదాన్ని. నేనుండగా ఏం శేళాకోళ మాడినా — నేను లేనప్పుడు ఒక అమాయకుణ్ని అనుమానించడం నాకిష్టముండదు. నువ్వు డేంజర్ని అనుమానించకూడదని ఈ ఉత్తరం పెడుతున్నాను...."

"ఎలా పోయిందీ—బయిటికి!"

"బాత్రూం కిటికీ తలుపు తెరిచివుందండి ..."

"అందులోంచి కనుక క్రిందకు దూకిందం టే చచ్చి వూరుకుంటుంది. ఇది మూడో అంతస్థు కూడాను...." అన్నాడు మధుసూదనరావు.

"చచ్చిందేమో చూస్తానుండండి.." అంటూ డేంజర్ కిటికీ దగ్గరకు వెళ్ళి క్రిందకు తొంగి చూశాడు. నేలమీద దరిదాపుల్లో శవమన్నది కనిపించడంలేదు.

• • •

ప్రతాప్ కి రాత్రంతా నిద్రలేదు. కన్ను మూసినా తెరచినా అతడి కనులముందు మంగళ కనబడుతోంది.

చెవుల్లో అఘోరీబాబా మాటలు మార్మోగుతున్నాయి. "నీ బండి నత్తనడక నడుస్తోంది. ఇప్పటికి ఎందర్నిపట్టావ్? అయిదుగురి నే కదా....ఇంకా అయిదుగురు కావాలి...."

అతడి దృష్టిలో ఇప్పుడు సావిత్రిలేదు. శ్యామలలేదు. తనకు పరిచయమైన ఏ యితర స్త్రీ లేదు. కేవలం మంగళ వుంది.

మంగళ పరిచయం తనకు లభిస్తే....

ఆమె నంబరు ఆరు అవుతుంది.

అతను మంచం వీధి అరుగుమీద వేసుకున్నాడు. అది మడతమంచం. ఆలోచనలతో చిరాకు పడ్డపుడల్లా అతను పైకు చూసుకుంటున్నాడు. అలా మూడు గంటలు దాటేవరకూ చూసుకుంటూనే వున్నాడు. ఆ ప్రాంతాల యెవరో అతడి ఇంటిముందు ఆగడంకూడా అతను గమనించాడు.

"ఎవరది?" గట్టిగా అన్నాడతను.

"ఇది ప్రతాప్ ఇల్లేనా?" అన్నదో కంఠం. ఆ కంఠం చాలా తమాషాగా వుంది.

"నేనే ప్రతాప్‌ను...." అతడు లేచి కూర్చున్నాడు.

"ఎంత అదృష్టం?" అందా కంఠ స్వరం.

"ఎవర్నువ్వు?"

"నా పేరు మంగళ...."

ప్రతాప్ చటుక్కున మంచం దిగాడు. అప్పటికతడి కామె గొంతు గుర్తుకొచ్చింది. అవును అది మంగళ కంఠమే! మధ్యాహ్నం తను విన్న కంఠం అంత తొందరగా ఎలా మర్చిపోగలిగాడు?

అతడామెను సమీపించాడు. ఆమె నిండా ముసుగులో వున్నది. రెండు కళ్ళు మాత్రం మిలమిల మెరుస్తూ కనిపిస్తున్నాయి.

"మంగళా!" అంటూ అతడామె చేయి పట్టుకున్నాడు. ఆమె చేతికి గ్లవ్స్ వున్నాయి.

"ఇష్!" అన్నదామె. ఇద్దరూ అరుగుమీదకు వచ్చారు. అరుగుమీద బాగా చీకటిగా వుంది. ఆ చీకట్లో అతడామెను బలంగా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

ఆమె మృదువుగానే అతణ్ని విడిపించుకుని—"నీ అడ్రసు వెతుక్కుంటూ...." అంది.

"ఎందుకు?"

"నన్ను మనసారా కాంక్షించిన మొదటి మగాడివి."

ప్రతాప్ ఆమెను దగ్గరగా లాక్కుని—"మంగళా! నిన్ను చూసినప్పట్నించీ నాకు నిద్రలేదు. నీకోసం కలవరించి పోతున్నాను—" అన్నాడు.

"నిజంగా!" అందామె ఆశ్చర్యంగా.

"నిద్రపట్టక పోవడంవల్లనే కదా—నువ్వు మా ఇంటి ముందు ఆగిన వెంటనే పలకరించాను...." అన్నాడు ప్రతాప్.

"అవును ప్రతాప్! నీ అడ్రసు రేంజర్నడిగి తెలుసుకున్నాను. నీ మీద యెన్నో ఆశలు పెట్టుకుని వచ్చాను. నాకు కొన్నాళ్ళు ఆశ్రయమివ్వగలవా?"

ఆ గొంతు దీనంగా ఉంది.

"నీకు ఆశ్రయమా! ఎందుకు?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు ప్రతాప్.

"నేనిప్పుడు నిరాశ్రయురాలిని."

"మధురిమ అండ ఉండగా నువ్వు నిరాశ్రయురాలివెందుకవుతావు?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఇప్పుడు మధురిమ లేదు!" అంది మంగళ.

"ఏమయింది - మధురిమకు?"

"మధురిమ చచ్చిపోయింది."

ప్రతాప్ షాక్ తిన్నాడు.

"మధురిమ చచ్చిపోయిందా? ఎలా?"

"ఎవరో ఆమెను చంపేశారు."

"ఎలా?" మళ్ళీ అడిగాడు ప్రతాప్.

"రివాల్వర్‌తో కాల్చి" — అంది మంగళ. ఆమె గొంతులో ఏడుపు ధ్వనించింది. ప్రతాప్ నమ్మలేనట్లు తనలో తనే ఏదో గొణుక్కున్నాడు.

"ప్రతాప్! యిప్పుడు నా ప్రాణాలు కూడా అపాయంలో వున్నాయి. నేను ఆమె పక్కన నిలబడ్డం తప్ప మరేమీ తెలియనిదాన్ని. ఆమె చనిపోగానే యెన్నో ప్రశ్నలకి బదులివ్వాల్సి ఉంటుంది. ఆమెను చంపినవాళ్లు నన్నూ చంపే అవకాశముంది. అందుకే నేను పారిపోయి వచ్చాను" అంది మంగళ.

"భీమసేను డేమయ్యాడు?"

"తెలియదు."

"పారిపోతే పోలీసులు నిన్ను అనుమానించరూ?"

"పోలీసులు నన్నుమానించినా ఫరవాలేదు. వాళ్ళు గవర్నమెంటు ఉద్యోగులు. వాళ్ళు నన్ను వేటాడాలని ప్రయత్నించరు. దొరికితే పట్టుకోవాలని చూస్తారు. కానీ హంతకులు అలా కాదు. వాళ్ళు నేను పోలీసు రక్షణలో ఉన్నా చంపాలనే అనుకుంటారు. నా కేవో రహస్యాలు తెలుసునని అనుమానిస్తారు" అంది మంగళ.

"అయితే ఏం చేస్తావ్? మా యింట్లో ఉంటే మా అమ్మా నాన్నా అనుమానిస్తారు. అందులోనూ యెక్కడున్నా నిన్ను సులభంగా గుర్తించేయవచ్చు. నీ రూపం అలాంటిది. ఎక్కడుంటావో చెప్పు........" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నా రూపం గురించే యీ బురఖా వేశాను. మీ యింట్లో వుండడానికి వీలవదూ?" అంది మంగళ.

ప్రతాప్ కొద్ది క్షణాలు ఆలోచించాడు. "చూడు. నిన్ను కొందరు దుర్మార్గులు తరుముతూంటే వచ్చి నా మంచం చాటున దాగావు. వాళ్ళకు నీ ఉనికి తెలియు లేదు. నీకు నా అన్నవాళ్లెవ్వరూ లేరు. ఎవరో మోసం చేసి నిన్ని ఊరు తీసుకొచ్చారు. నువ్వొక ముస్లిం యువ తివి. ఈ కథ గుర్తుంచుకుంటావా?"

మంగళ తల ఊపింది.

ప్రతాప్ తలుపు తట్టాడు. యీ కథ తల్లిదండ్రులకు చెప్పడానికి. అతడి మనసులో మాత్రం "యింకా నలు గురు కావాలి!" అనుకున్నాడు.

• • •

చిరాగ్గా తలుపు తీశాడు రఘురాం.

"మిమ్మల్ని చాలా యిబ్బంది పెట్టాను" అన్నాడు రామకృష్ణ లోపల అడుగు పెడుతూ.

"ఇబ్బంది నీ వల్ల కాదు, మా యింటి వల్ల. అద్దె కివ్వడానికి అనుగుణంగా కట్టలేదది. ఫరవాలేదు. నువ్వు మాత్రం అ స్తమానూ ట్రబులివ్వడం లేదు గదా! తలుపు తట్టి పిలవడం నీకూ యిబ్బందే! ఇంతకూ విశేష మేమిటి? ఇంత రాత్రివేళ యెక్కణ్నించి వస్తున్నావ్?" అన్నాడు రఘురాం.

"అవన్నీ మీరు పట్టించుకోకండి. నాదంతా ప్రాణా లతో చెలగాటం. ఒకోసారి నా ప్రాణాలు ప్రమా దంలో ఉంటూంటాయి. ఒకోసారి నా కారణంగా మరొకరి ప్రాణాలు ప్రమాదంలో పడుతూంటాయి" అన్నాడు రామకృష్ణ.

రఘురాం రామకృష్ణను పరీక్షగా చూశాడు. మని షిలో యేదో కంగారు కనపడుతోంది. దా న్నాయన గుర్తించనట్లుగా, "ప్రాణాల ప్రమాదం సంగతి అలా గుంచు. నువ్వు ప్రాణాల్ని రక్షించే ఏర్పాట్లేమయినా చేయగలవా?" అన్నాడు.

"అంటే?" అన్నాడు రామకృష్ణ.

"అమ్మాయికి పెళ్ళిచూపులు నిశ్చయం చేస్తే వచ్చిన మొదటి పెళ్ళికొడుకు హత్యచెయ్యబడ్డాడు. రేపు మళ్ళీ అమ్మాయికి పెళ్ళిచూపులు. ఈసారి అలాంటిదేమీ జర క్కూడదని ఆశపడుతున్నాను" అన్నాడు రఘురాం.

రామకృష్ణ ఆశ్చర్యంగా — "అబ్బాయి చావుకూ, అమ్మాయి పెళ్ళిచూపులకూ సంబంధ ముందని మీ రెందు కనుకుంటున్నారు? అదేదో కాకతాళీయం. అంతే!" అన్నాడు.

రఘురాం దిగులుగా ముఖం పెట్టి — "మన దేశంలో ఆడపిల్లల కష్టాలు నీకు తెలియవు. తన అభిమాననటుడి పిక్చర్ ఫ్లాప్ అయితే - అది కూడా పెళ్ళాం అడుగు పెట్టిన వేళావిశేషమని నమ్మే కుర్రకారున్న యీ రోజు లలో - ఆడపిల్లకు కాకతాళీయా లుండాలి. మరోసారి అలా జరిగిందంటే అమ్మాయికి పెళ్ళిచూపుల ఏర్పాటే కష్టమయిపోతుంది. మొదటి సారికే అలా జరిగినందుకు మరో సంబంధం దొరకడం కష్టమయింది. నీ వల్లనైతే కాస్త ఆ పెళ్ళికొడుకును జాగ్రత్తగా కనిపెట్టి ఉండు" అన్నాడు.

రామకృష్ణకు లోలోన నవ్వు వచ్చినా పైకి మాత్రం బాగుండదని దిగులుగా నటించాడు. జాహ్నవికి అంత తొందరగా సంబంధం కుదరకూడదని అతడికీ ఉంది. ఆ

మాట పైకి అనకుండా అతడు తన గదిలోకి వెళ్ళి పోయాడు.

రఘురాం తనూ తన గదిలోకి వెళ్ళి పడుకున్నాడు. అయితే ఆయన కో పట్టాన నిద్రపట్టలేదు. మర్నాటి ఏర్పాట్ల గురించే ఆలోచిస్తున్నా డాయన.

పెళ్ళివారు గుడివాడ నుంచి వస్తున్నారు. వరుడిది హైదరాబాదులో ఉద్యోగం. పేరు జగన్మోహన్. జాహ్నవికి తగ్గ వరుడిలా ఉంటాడు. ఫోటో చూసి అతడు పెళ్ళిచూపులే అవసరం లేదన్నట్లు మాట్లాడాడు. ఏమయితేనేం పెద్ద లీ ఏర్పాటు చేశారు. వాళ్ళు కార్లో వస్తారు.

మర్నాడు లేచాక ఇంట్లో హడావుడి ప్రారంభ మయింది. సుకుమార్ కూడా ఎక్కడికీ వెళ్ళకుండా ఇంట్లోనే వున్నాడు.

ఇంట్లో నిర్లిప్తంగా వున్నది జాహ్నవి ఒక్కతే!

"ప్రతాప్ — నీకోసం నన్నెలా కాపాడుకోను?" అని ఆలోచిస్తున్నదామె. ఈ పెళ్ళి ఆమెకు సుతరామూ ఇష్టంలేదు. అయితే ఏం చేస్తుంది? ఏమని మాట్లాడు తుంది? తనను కాదంటున్న ప్రతాప్ కోసం ఎంత కాలమని ఎదురుచూస్తుంది?

సరిగ్గా మూడింటికి పెళ్ళివారి కారు ఇంటిముందాగింది.

కార్యక్రమం యధావిధిగా కొనసాగింది.

అంతా అయ్యాక వరుడి తండ్రి — "అబ్బాయికి పిల్ల నచ్చింది. మాకూ నచ్చింది. ఇతరాలంటారా-మాకే కోరి కలూ లేవు. అంతా మీ యిష్టం. మీరు ఎలా చేస్తే అలా ఒప్పుకుంటాం—" అన్నాడు.

(ఇంకా వుంది)